

De
sprong
van Rose

Kristy Cambron

roman

Kristy Cambron

De
sprong
van Rose

Roman

Vertaald door Hilke Makkink

Voorhoeve

Van Kristy Cambron verschenen eerder *De vlucht van de vlinder*
en *Geen musje zal vallen*.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Ringmaster's Wife* bij Thomas Nelson,
een imprint van HarperCollins Publishers, Nashville, Tennessee, USA.
© Kristy Cambron, 2016

Vertaling Hilke Makkink
Omslagontwerp Mark Hesseling
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2579 8
ISBN e-book 978 90 297 2580 4
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige
vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opna-
men, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a re-
trieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical,
photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the
publisher.

Het is nooit te laat om te zijn wie je had kunnen zijn.

George Eliot

Proloog

De HEERE opent de ogen van de blinden.

De HEERE richt de gebogenen op.

Psalm 146:8

1929

Louisville, Kentucky

We zien enkel wat we willen zien – in de mensen, in de liefde en in het leven.

Wat we zien is een keuze, evenals wat we de wereld ervoor in de plaats bieden. En alleen achter de kostuums en maskers kunnen we zijn wie we echt zijn.

De woorden echoden door Rosamunds hoofd, net als een wirwar van herinneringen die ze de afgelopen drie jaar verzameld had. Ze stond te wachten bij de artiesteningang aan de achterkant van de enorme circustent en probeerde haar bonkende hart een beetje tot rust te laten komen voordat de show zou beginnen.

Binnen zwol het applaus aan voor de adembenemende capriolen van de trapeze-act. De voorstelling was uitverkocht, alle tribuneplaatsen waren bezet en de kinderen die geen plekje hadden kunnen vinden, zaten op stobalen tegen de rand van de piste. Rosamund hoorde hun gegil van pret om de bokken-

sprongen van de clowns tussen het geschal van toeters en het geknetter van popcorn door. Nu zou het niet lang meer op zich laten wachten – het signaal van de spreekstalmeester, om aan te geven dat de ruiters met hun paarden de tent in konden komen, kon nu elk moment klinken.

Een briesje vulde de lucht rondom Rosamund met de geur van karamel vermengd met de zoutige geur van popcorn en zoete appels van een kraampje iets verderop. Een welkom contrast met de gebruikelijke geur van dieren en omgewoelde aarde die er meestal hing. Al die vertrouwde geluiden en geuren, de voelbare opwindning zo vlak voor een optreden – dit allemaal maakte haar nog eens duidelijk hoezeer dit kasteel van canvas haar thuis geworden was.

De andere barebackruiters hadden hun showpaarden inmiddels de buitenste tent uit geleid en stonden nu vooraan, klaar om de piste in te stuiven.

De paarden hinnikten en Ingénue, Rosamunds zwarte, Arabische volbloedmerrie, viel de andere zachtjes bij. Het paard schraapte met haar hoeven over de grond, haar opwindning werd nog eens extra aangewakkerd door de lichtflitsen en de lyrische noten van de band, die aangaven dat het showtime was.

Rosamund stond aan de zijkant, alleen – eens was ze de stralende ster van de show, maar inmiddels de hekkensluiter, gekleed in satijn met glinsterende pailletten uit vervlogen tijden. Niet langer het gezicht van de circusaffiches die in alle aangedane steden en dorpen hingen. Ze vroeg zich af of het publiek nog steeds zou juichen voor die barebackruiter met de karakteristieke, Engelse rozen in haar haar.

Speelde ze nog slechts een bijrol? Iemand die vergeten is? Misschien nooit echt bekend geweest was? Zouden ze haar opmerken, wanneer ze binnengereden kwam op haar prachtige, zwarte merrie, om met haar kunsten het publiek te bekoren?

‘Rosamund, daar ben je.’

Colin Keary’s stem met het lichte, Ierse accent was vertrouwd, de toon zacht en meelevend.

Ze draaide haar hoofd in de richting van het geluid. ‘Dus er is nieuws?’ Ze hield haar adem in.

‘Ja, ik kan je het telegram wel voorlezen, maar ik vermoed dat je al wel weet wat erin staat.’

Rosamund kneep haar ogen dicht en wachtte.

‘Vanmorgen vroeg is ze overleden.’

Colin moest er kapot van zijn. Maar het was typisch iets voor hem dat hij het haar zelf wilde vertellen, ondanks de pijn die het hun allebei zou doen.

Het tentdoek ritselde in de wind, als vloeipapier voor een ventilator, alsof het ook geschrokken was van dit trieste nieuws. Precies op dat moment begon het publiek weer te applaudisseren, onder de indruk van een nieuwe, gevaarlijke stunt hoog in de nok van de tent, zich totaal onbewust van het feit dat het leven van iemand net buiten de tent zojuist compleet op zijn kop gezet was. Kleine stukjes zaagsel werden door het zomerbriesje over het terrein geblazen en streken langs haar gezicht, als zandkorreltjes in de wind.

Rosamund haalde diep adem en verzamelde al haar moed voor het optreden. ‘Ingénue en ik moeten zo op,’ zei ze, en ze streek met haar hand over de zijden manen van het paard.

‘Ook al wordt het je dood.’

Ontkennend schudde ze haar hoofd. ‘Onmogelijk. De piste is ons thuis, daar kunnen we niet bang voor zijn.’

‘Zelfs nu niet?’

‘Juist nu niet.’

Rosamund voelde de lichte druk van zijn vingers tegen de pailletten op haar schouder en haalde nog een keer diep adem, voordat ze haar kin omhoogstak.

‘We kunnen ze moeilijk teleurstellen, nietwaar?’ fluisterde ze. Even sloot ze haar ogen en liet haar voorhoofd tegen de zijkant van Ingénues hoofd rusten.

‘*Rose...*’

Alleen Colin noemde haar zo; het koosnaampje dat hij ooit

zo liefdevol, met dat zachte, Ierse accent, uitgesproken had. Ze verdrong de gedachte. Het had geen zin om in het verleden te blijven hangen. Niet nu alles anders was.

‘Luister naar me.’ Hij kwam voor haar staan en draaide haar gezicht met een vederlichte aanraking van zijn vingertoppen tegen haar wang naar zich toe. ‘Je weet dat ze ons, als ze er nog was, zou vertellen dat het leven een geschenk is, Rose. En dat het in een oogwenk voorbij kan zijn. Het is gekkenwerk om nu op te treden.’

‘Je kunt me niet beschermen,’ fluisterde ze, en ze duwde zijn hand weg. ‘Of me beter maken.’

‘Daar heb je in dit geval niets over te zeggen. Ik ben je baas, Rose, en ik sta niet toe dat je nu die piste betreedt.’

‘De show zit in mijn bloed, Colin. Vraag me alsjeblieft niet om mezelf te verloochenen.’

Hij zweeg even, alsof hij haar woorden tot zich moest laten doordringen en tijd nodig had om die van zichzelf zorgvuldig te kiezen.

‘Je krijgt haar er niet mee terug.’

Rosamund voelde haar onderlip trillen. ‘Dat weet ik, maar zeg je dat voor mij of voor jezelf?’

In de pijnlijke stilte die volgde, voelde ze hoe haar hart tekeering en ze vroeg zich af of dat van hem dezelfde ongecontroleerde salto’s maakte.

Ondertussen draaide hun circuswereld verder, de tent vulde zich met de klanken van *Roses of Picardy*, een vrolijke versie van het liedje dat altijd haar entree aangekondigd had.

‘Het is zover,’ dacht ze hardop. ‘Colin, ik...’ Ze slikte moeizaam, vechtend tegen het idee dat hij hier buiten zou staan en vanuit de schaduw naar haar optreden in de schijnwerpers zou kijken.

Ze sprong op de rug van Ingénue, zoals ze dat al ontelbare keren gedaan had.

‘Ik kan geen gekooide vogel met een gebroken vleugel zijn.’

Ze veegde de tranen die zich onopgemerkt in haar ogen verzameld hadden en nu over haar wangen dreigden te rollen weg. 'Ik weet dat ik een dergelijke liefde nooit zou overleven,' fluisterde ze, 'en jij ook niet.'

De band speelde het afgesproken deuntje en met een lichte druk van haar enkels in de flanken van het paard spoorde Rosamund Ingénue aan. Daar gingen ze, op weg naar hun laatste optreden.

'Zoals Mable altijd zei...' Ze rechtte haar schouders en hief haar hoofd op naar het jubelende publiek. 'Ze zien enkel wat wij willen dat ze zien.'

1

Drie jaar eerder
Noord-Yorkshire, Engeland

Lucht veranderde in water.

In woeste golven sloeg het over Rosamunds hoofd, kolkend en uitdagend, terwijl het haar meesleurde in de stroming. Wanhopig trapte ze met haar benen, worstelend om het hoofd boven water te houden.

Het eens zo vredige beekje dat onder de stenen brug van de weg naar Linton door stroomde, was veranderd in een modderig bruine vijand, nadat een hevige regenval het stroompje had doen aanzwellen tot een woest kolkende rivier. Zodra haar automobiel van de weg geraakt en met een grote plons in het water terechtgekomen was, had het water haar opgeslokt.

Wat een geluk dat ze nog steeds de mannenrijbroek droeg, bedacht Rosamund. Zo kon ze haar benen tenminste nog een beetje bewegen in het water. Al vreesde ze dat het waarschijnlijk niet genoeg was om zichzelf in veiligheid te brengen.

Opnieuw zoog het kolkende water Rosamund de diepte in. De stroming was sterk, rukte aan haar benen en trok haar ten slotte mee als een lappenpop op open zee. Eerst zakte haar rug onder water. Toen haar schouders. Haar hoofd. Haar haren golfden als dikke kabels zewier rond haar nek.

Het woest stromende water en vervolgens de angst.

Haar gedachten maalden koortsachtig door haar hoofd, ze was zich bewust van het gevaar. *Was dit het dan*, vroeg ze zich af, *het sombere bewustzijn vlak voor de dood?*

Uitputting van lichaam en geest, zelfs van haar ziel, die nu weggeroepen dreigde te worden.

Bruine, troebele smurrie verdoofde de pijn in haar benen, waarmee ze uit alle macht bleef trappen, om zichzelf vooral *niet* over te geven.

‘Hallo! Hé, jij daar!’

De stem bracht haar weer bij haar positieven.

Hoewel het water haar nog altijd probeerde op te slokken, wist Rosamund opnieuw de kracht te vinden om even haar kin boven het water uit te steken. Snel liet ze haar ogen over de oevers aan beide kanten gaan, naarstig op zoek naar iets anders dan kolkend water en dichte bosjes in herfsttinten.

‘Hier!’

Opnieuw die stem. Dichterbij dit keer. Ferm. Ergens boven haar.

Dank U, Heer...

Dit keer kon ze de stem duidelijk horen en haar blik kruiste die van een man op de oever aan haar rechterhand.

Hij hield zichzelf vast aan een omgevallen boom, één arm om de stam en de ander naar haar uitgestrekt, klaar om haar te grijpen, zodra ze voorbij zou komen.

Hij riep opnieuw. ‘Pak mijn hand, goed?’

Rosamund probeerde te knikken en een nieuwe golf water sloeg in haar gezicht. Proestend schudde ze het water van zich af en veegde haar haren naar achteren.

Toen zijn blik op haar gezicht viel, leek de man even te verstarren, maar meteen herpakte hij zich en stak haar zijn hand toe. Ondanks dat ze bijna geen energie meer overhad, wist Rosamund haar hand uit te strekken en hem bij zijn pols te pakken. Meteen hield hij haar met een ijzeren greep vast.

Een sprankelend avontuur in een wereld vol glitter en glamour

Met weinig meer dan haar gezond verstand en een sigarendoosje met waardevolle bezittingen, laat de jonge Mable alles achter om haar dromen te volgen. Op de Wereldtentoonstelling in Chicago ontmoet ze de circusdirecteur John Ringling, die haar inwijdt in een compleet nieuwe wereld vol sprankelende lichtjes, exotische dieren, nieuwe gezichten en onbekende smaken.

Een kwarteeuw later, in de roerige jaren twintig, reist Rosamund Easling naar Amerika, als een laatste avontuur voordat ze moet trouwen. Als ze Mable ontmoet en de glitter en glamour van het podium proeft, wil ze niets liever dan deel uitmaken van het Ringling Brothers' circus.

Alles lijkt deze twee vrouwen voor de wind te gaan, tot een dramatisch ongeluk hun toekomst en geluk op het spel zet.

Kristy Cambron schreef eerder de historische romans *De vlucht van de vlinder* en *Geen musje zal vallen*, die zich afspelen tijdens de Tweede Wereldoorlog.

'De vlucht van de vlinder is een prachtig verhaal over moed ondanks zwakheid, over schoonheid die bloeit op de afvalhopen van barbarij en over vertrouwen op God.'

– Nederlands Dagblad

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2579 8

9 789029 725798

NUR 342

www.uitgeverijvoorhoeve.nl